ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXIII. No. 62. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 2-го КВІТНЯ 1976 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK. FRIDAY, APRIL 2, 1976 Ч. 62. VOL. LXXXIII

ЛЕОНІД ПЛЮЩ, У ВІДПОВІДЬ НА ОДВЕРТУ КРИТИКУ ЙОГО ВИСТУПУ В НЮ ЙОРКУ, З'ЯСОВУЄ СВОЇ ПОГЛЯДИ І СТАНОВИЩЕ, ПРИЗНАЄ ПОМИЛКУ ІЗ ПІДСУНЕНОЮ ЙОМУ ЗГАДКОЮ ПРО РОЗЕНБЕРГІВ, СТВЕРДЖУЄ НЕПОРОЗУМІННЯ

Інж. Ігор Кошман, активіст УККА і Комітету Оборони Мороза, був речником критиків виступу Плюща в Ню Йорку.

Лівінґстон, Н. Дж. (з .с.) — „Нам треба взаємно пізнатися, нам треба зблизитися, нам треба пізнати і зрозуміти людину, яка ясно призналася до українства, визнала конечність незалежности України, в якій нарід зможе жити вільно, розвивати творче і культурне життя — це він одверто і прилюдно заявив," — сказав Владика Мстислав, Митрополит Української Православної Церкви в ЗСА і голова створеної при СКВУ Комісії опіки над українськими політв'язнями та еміґрантами з СССР і його сателітних держав, у своййому заключному слові, виступаючи в ролі своєрідного арбітра, під час вечора на пошану Леоніда і Тетяни Плющів, що його влаштував тут в середу, 31-го березня, Відділ УККА повіту Морріс в приміщеннях ресторану Голідей Інн.

Віддзеркалюючи сантимент понад 200 учасників вечора, — що його вони виявили своїми оплесками, — Владика Мстислав відмітив, що хоч на його думку, приїзд родини Плющів до ЗСА „передчасний", то коли вже це сталося „будьмо кращі, обнімімо серцем і душею родину Плющів, їм треба тепла від нас, бо у них є багато тепла для нас — я це знаю".

Намічена як „вечір пошани" Л. і Т. Плющів, своїм фактичним форматом і змістом зустріч перемінилася у своєрідний „двобій", який, в кінцевому результаті, був позитивним епілогом виступу Л. Плюща на маніфестації в обороні політичних в'язнів в СССР минулої суботи в нюйоркському Мангеттен Центрі.

Вечір відкрив привітанням Л. Плюща і його ще неприсутньої дружини Татьяни, яка була в дорозі з Філядельфії, інж. Зенон Онуфрик, голова Відділу УККА повіту Морріс, покликуючи негайно до слова Романа Купчинського, секретаря Комітету Оборони Совєтських Політичних В'язнів, який з черги привітав Л. Плюща і коротко з'ясував цілі, завдання і працю Комітету від часу його заснування в січні 1972-го року, — „два дні після того, як Україну сколихнула нова хвиля арештів". Р. Купчинський заявив, що Комітет старається вплинути на західню публічну опінію, ставлячи переслідування українців на перше місце, але й

Для повної інформації своїх читачів, маючи на увазі їхнє зацікавлення, „Свобода" приготовляє і незабаром натрукує повні тексти — із магнетофонних записів або одержаних копій — важливіших виступів Леоніда і Тетяни Плющів, промову сенатора Джексона в Мангеттен Центрі, критичних заввг інж. І. Кошмана та ін.

включаючи у свої оборонні акції політв'язнів інших народів СССР. Він рівнож сказав, що одною з цілей Комітету є „нав'язати українсько-жидівську співпрацю" в оборонних акціях, вказуючи на такі х заходи Л. Плюща, якого він назвав „правдивим інтернаціоналістом," в Києві до часу його арешту.

Інж. Ігор Кошман, секретар Відділу УККА і активний член Комітету Оборони Валентина Мороза, вбираючи на себе конечну, хоч маже і невдячну — як це виказалось пізніше — тоґу протаґоніста, у свойому слові, перейшов ті твердження промови Л. Плюща минулої суботи, які на його думку, викликали констереацію серед ураїнської громадськости.

Заявляючи на вступі своє застереження до вживання

(Закінчення на стор. 4-ій)

Леонід і Тетяна Плющі (фото: Ігор Длябога)

„УПСлово" інформує про відвідини Плющів у Бавнд Бруку

Бавнд Брук, Н. Дж. — „Українське Православне Слово", орган Української Православної Церкви в ЗСА, у своєму квітневому виданні надрукував довшу інформацію С. Кобищанського про недавні відвідини Леоніда і Тетяни Плющів в цьому Осередку УПЦеркви та про їх зацікавлення його створенням і устаткуваннями. Для інформації читачів передруковуємо згадане звідомлення.

В п'ятницю, 26 березня, на запрошенна Владики Мстислава, Леонід і Тетяна Плющі відвідали Осередок Української Православної Церкви у Бавнд Бруку. Час перед полуднем був призначений на оглядини Церкви - Пам'ятника, музею й бібліотеки при ній, цвинтаря та приміщень Консерваторії, Духовної Семінарії й Архіву. Все, що побачили гості, було для них нове й несподіване. Розмови з ними під час цих оглядин виявили, що українська інтеліґенція в СССР, в значній мірі національно свідома й патріотична, мало що знає про українську еміграцію та її творчу діяльність у ділянці збагачення української культури й збереження національних традицій.

Особливе зацікавлення виявили Л. і Т. Плющі до книжкових фондів, зокрема бібліотеки Духовної Семінарії. Зокрема цікавили їх книжки філософсько - релігійного змісту, що знаходяться в книгосховищу Семінарії, в якій вони, до речі, найдовше затримались. Такеж зацікавлення виявили гості до стародруків та пам'яток давнього українського письменства.

Новим і, можливо, цікавим для Плющів був відділ пам'яток з часів Визвольної Боротьби в р.р. 1917-1923. Л. Плющ дещо довше затримався при стенді з посмертною маскою Симона Петлюри. Присутній при цьому Владика Мстислав порадив гостям уважно простудіювати добу Української Національної Революції та історію боротьби за українську державність у тих часах, яку то боротьбу со-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Інтерв'ю Солженіцина повторили в ЗСА

Ню Йорк. — Американський політичний коментатор, який має свою власну програму на телевізі п. з. „Фаєрінґ Лайн" і яка передається кожної суботи о год. 6-ій вечором на каналі ч. 13, Вілям Баклі, передав майже повністю інтерв'ю письменника Александра Солженіцина, яке він дав був англійській телевізійній станції БіБіСі ще 1-го березня ц. р. і яке, як відомо, викликало було сильну реакцію не тільки в Англії, де з цього приводу лорд Джордж Бравн вийшов із складу Робітничої партії, щоб — як він казав „мати вільну руку для боротьби з комуністичною агрозою", — але також широкий відгомін в усьому світі. В інтерв'ю Солженіцин посуджував Захід, що він все більше й більше вирікається власної свободи, щоб тільки задовольнити жадобу совєтських правителів. Головною ціллю інтерв'ю було перестерегти західні держави, які ще користуються свободою, щоб їх не зустрінула доля народів Совєтського Союзу. На думку Солженіцина, письменники і журналісти Заходу загубили відчуття відповідальности перед людьми й історією, а багато з них піддержують так звані екстремістичні рухи, переважно лівого напрямку, чим наносять багато шкоди своїм країнам. Одинокою метою Солженіцина — заявив він на повтореному інтерв'ю в суботу 27-го березня — є показати Заходові справжнє обличчя нелюдської комуністичної системи, яка поневолює народи Росії і яка досі зуміла знищити понад 100 мільйонів мирних людей.

Ол. Солженіцин

Микола Павлів переобраний на голову Окружного Комітету УНСоюзу Ютика-Сиракюзи

Ром, Н. И. (В. З.) — В неділю, 28-го березня, тут у приміщеннях Клюбу Українсько - Американських Ветеранів, віібулися Річні Загальні Збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу, на яких переобрано Миколу Павліва на голову Окружної Управи на 1976 рік.

Разом із ним до складу Окружної Управи були обрані: Іван Чопко і д-р Мирон Ткач — заступники голови, Ярослав Сенишин — секретар, Микола Велич — касир, Іван Пиндус — імпресовий референт, Олекса Шмокалюк і Григорій Гаврилюк —вільні члени. Контрольна комісія: Володимир Кропельницький, Василь Кобіто і Ярослав Сенишин. Іван Пігуляк і Володимир Запаранюк як почесні голови Округи.

Збори відкрив голова округи Микола Павлів, привітавши учасників нарад та запросивши до почесної президії присутнього о. крилошанана Богдана Смика, головного радного Володимира Запаранюка, обласного організатора Василя Оріховського, почесного голову округи Івана Пігуляка та почесного члена округи Олексу Гадза.

Перед діловими нарадами о. крилошанин Богдан Смик провів молитву та побажав успіхів в нарадах.

Володимир Кропельницький вніс пропозицію, щоби предсідником зборів був Микола Павлів, а секретарем Ярослав Сенишин, що й прийнято.

Протокол із попередніх річних зборів читав Ярослав Сенишин, протокол прийнято без змін.

Із звіту уступаючої Управи, в першу чергу голови М. Павліва, присутні довідалися, що більшість відділових секретарів Округи в минулому році систематично і добре працювали та що Округа виконала 88% квоти в

(Закінчення на стор. 4-ій)

ГАРВАРД ПОНОВЛЮЄ СВОЄ ЗАПРОШЕННЯ НА ВИКЛАДАЧІВ МОРОЗА ТА ІНШИХ

Кембрідж, Масс. — Президент Гарвардського університету Дерек С. Бок, в листі з 11-го березня 1976-го року, висланого на руки Раїси Мороз, поновно звернувся до Валентина Мороза із формальним запрошенням прийняти пост викладача історії та працювати в рамках існуючого при цьому університеті від трьох років Українського Дослідчого Інституту. Лист рівнож підтверджує, що Інститут радо покриє всі кошти, пов'язані з відвідинами В. Мороза. Останній лист президента Д. Бока пригадує Морозові, що хоча університет не одержав відповідей на листи до нього з 12-го листопада 1974-го року, і 14-го березня 1975-го року, університетські власті відновляють запрошення на академічний рік 1976-77 та запевняють полагодження леґальних формальностей, пов'язаних з візитою.

Умотивовуючи запрошення, президент Д. Бок пояснив в листі, що „ми стараємося заанґажовувати найкращих науковців в ділянці українознавчих студій..., а Ваші високі кваліфікації і вклад в ділянці української історії були доведені до нашого відома". З уваги на це, що члени Інституту, українці і неукраїнці, знають кілька мов, включно з українською, лист запевняє В. Мороза, що знання англійської мови не є конечним для його праці.

З Українського Дослідчого Інституту в Гарварді повідомляють, що подібні листи із запрошеннями на викладачів були вислані ще до таких науковців в Україні: Ярослава Дашкевича, Маргарити Малиновської, Віктора Іванисенка, Ярослава Ісаєвича, Михайла Брайчевського, Леоніда Маховця. Всі вислані університетом листи нотаризовані.

Дерек С. Бок

„МЮНХЕНКИЙ ПРОЄКТ" ПРОДОВЖУВАТИМЕТЬСЯ ЦЬОГО ЛІТА

Детройт. — Спільними заходами Українського Вільного Університету й Українсько - Американської Асоціяції Університетських Професорів відбудеться цього літа третя з черги сесія високошкільних українознавчих курсів, у яких українська національно культурна традиція і сучасна східньо - европейська проблематика тісно пов'язані. Викладачами високошкільних курсів українознавства й „Мюнхенського Проєкту" будуть українські професори різних університетів ЗСА, Канади і Німеччини включно з найновішим еміґрантом — Леонідом Плющем.

Для проведення цієї важливої програми створено дві комісії — Комісію зв'язків з Українським Вільним Університетом і Стипендійну комісію, завданням яких є подбати про відповідне число студентів та про стипенції ля них. Українські стуенти, які зголосяться на курси „МП", поруч кредитів, що їх зможуть зарахувати у будь - якому коледжі чи університеті, можуть теж одержати стипендію, що покриє значну частину видатків на переїзд і прожиток в Мюнхені. Головніші критеії для них. Українські студендії такі: обдарованість і пильність в академічній і громадській праці без огляду на вибрану спеціялізацій в майбутньому; можливість поділитись досвідом і з ширшими колами українського студентства, чи громадянства, або праці в школах українонавства, чи молодечих організаціях.

Усі зацікавлені кандидати повинні зголошуватись на адресу директора „Мюнхенського Проєкту" проф. І. Каменецького, адреса якого подана нижче.

Треба сподіватися, що батьки, школи українонавства й молодечі організації подбають, щоб їх діти, учні, студенти та виховники взяли участь в тих курсах, чим причиняться не лише до корисної спільної праці Українського Університету з Мічіґенським Університетом, але також неменше корисно інвестують свої гроші в добре діло, яке в майбутньому допоможе до існування шкіл українознавства, росту молодечих організацій, в кінці поширять ряди ідейних і активних членів нашої громади.

У справах „Мюнхенського Проєкту" звертатись на адресу:

Ihor Kamenetsky, Ph. D.,
Dept. of Political Science,
Central Michigan University,
Mount Pleasant, Michigan 48859.

ДЕПАРТАМЕНТ СПРАВЕДЛИВОСТИ ВИМАГАЄ ПРИВЕРНЕННЯ КАРИ СМЕРТИ

Вашінґтон. — Роберт Г. Борк, заступник генерального прокуратора ЗСА, у середу, 31 березня, заявив перед Найвищим Судом, що Уряд ЗСА вважає, що повинна бути привернена кара смерти, бо така кара є єдиним „засобом для відстрашення" деяких злочинців від поповнення серйозних злочинів, зокрема вбивств. Він покликався на статистику, виготовлену Федеральним Бюром Інвестиґації, яка доказує, що від 1968-го до 1973-го року кількість вбивств в ЗСА зросла на 42 відсотки.

Як відомо, Найвищий Суд в 1972-му році рішив, що стейтові закони, які передбачували кару смерти, різнилася до такої міри, що противилися Конституції ЗСА. Від того часу 35 стейтів вста новили нові закони, які стосуються кари смерти, а тепер Найвищий Суд має вирішити чи ці закони є конституційні та чи кара смерти в загальному не є „жорстокою та незвичайною карою", забороненою 8-им Додатком до Конституції.

Минулої середи перед Найвищим Судом, крім заступника генерального прокуратора Борка, також свідчив адвокат Антоні Амстердам, речник ряду організацій, які противляться приверненню кари смерти в будь-якому випадку. Амстердам заявив, що кара смерти в дійсності „не відстрашить" хронічних злочинців і сама по собі є родом вбивства.

СКРЕНТОН В ОН ТАВРУЄ КУБУ ТА СССР ЗА АНҐОЛІЮ

Об'єднані Нації, Н. И. — Амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, Вілліям Скрентон, в середу, 31-го березня, заявив в Раді Безпеки тієї міжнародної організації, що мілітарна інтервенція Куби, з допомогою Совєтського Союзу, у громадянську війну в Анґолі становить „небезпечний прецедент не тільки для Африки, але для цілого світу" та вимагав усунення з Анґолі коло 13,000 кубинських вояків. Таврукчи Кубу та СССР за вмішування у внутрішні справи тієї колишньої португальської колонії, Скрентон сказав, що ЗСА здержаться від голосування над резолюцією, яка засуджує „аґресію Південно-Африканської Республіки" в Анґолі, але не засуджує мілітарну інтервенцію Гавани та Москви. Скрентон зокрема вказав на те, що хоча Південна Африка відтягнула свої військові частини з території Анґолі, то кубинські вояки далі остались там. „Що вони там роблять? Яка загроза оправдує їхнє залишення? Хто дійсно є імперіялістом?" — запитував амбасадор Скрентон.

Під час своєї промови В. Скрентон також заявив, що діяльність Куби і Совєтського Союзу в Анґолі має на меті задовольнити „глобальні амбіції" тих двох країн. Він перестерігав африканські країни, що якщо кубинсько-совєтська інтервенція продовжуватиметься, то може відновитися боротьба світових надпотуг за впливи на тому континенті.

Китай розбудовує систему охоронних бункрів

Гамбурґ, Німеччина. — Західньо-німецька газета „Ді Вельт" опублікувала довший репортаж свого пекінського кореспондента Герберта Кремпа про китайську прикордонну полосу на китайсько - совєтському пограниччі у провінції китайської Внутрішньої Монголії, у якому він інформує про систему охоронних бункрів, що їх уряд Китайської Народної Республіки розбудовує вже від років не тільки у цій провінції, але також по цілому Китаю, включно з Пекіном. Систему бункрів в Пекіні показували китайці останньо колишньому президентові ЗСА Річардові Ніксонові в часі його останніх відвидин. Правдоподібно показування Р. Ніксонові системи бункрів мало на меті, як про це пишуть західні кореспонденти, втягнути кол. президента ЗСА в антисовєтську пропаґанду, що її послідовно проводить Мао Тсе-тунґ і китайський уряд.

Герберт Кремп, описуючи бункри біля совєтсько-китайського кордону, які він звиджував разом з кількома іншими західніми кореспондентами, стверджує що бункри пооудовані за певною системою і забезпечені найкращою технікою, вентиляційними апаратами, телефонними сполученнями тощо. Система бункрів, яка простягається десятками кілометрів, включає також шпиталі з операційними залями, склади харчів, магазини з амуніцією, питною водою, одягом та іншими потрібними до життя приладдям. Бункри побудовані у формі тунелів і ними цілком добре може просуватись середньої величини авто-машина. Такі бункри, розказує Кремп, будуються також в багатьох інших місцевостях. Є також окрема частина бункрів призначених виключно для військових цілей, до яких не мають доступу цивільні особи. Бункри мають за завдання захоронити населення перед нападом ворога і його конвенційної зброї. Коли б однак росіяни, — каже Г. Кремп, — вживали атомову зброю, Китай напевно відповівби такою ж атакою.

Розпочався з'їзд Комуністичної партії Болгарії

Софія, Болгарія. — В понеділок, 29-го березня ц.р. тут розпочався XI з'їзд Комуністичної партії Болгарії, на якому лідер болгарської Компартії Тодор Жівков виголосив три-годинну доповідь, вихваляючи „дружню і корисну співпрацю" Болгарії з Совєтським Союзом. Він також відмітив „мирні заходи" генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, назвавши його, мабуть за московським звичаєм, „найбільшим державним мужем нашого часу". На привелике здивування делеґатів і запрошених лідерів комуністичних партій західніх країн, сам Брежнєв на з'їзд не приїхав, а совєтську велику делеґацію очолює член Політбюро Фйодор Д. Кулаков. Столиця Болгарії Софія потопає, як звітують західні кореспонденти, у плякатах і прапорах, на яких найбільше видніють обличчя Жівкова і Брежнєва.

Як і на московському XXV з'їзді, Компартія Болгарія поставила ставку на збільшення і зміцнення тяжкої індустрії, хоч Жівков обіцяв також побудувати 400.000 дуже конечних помешкань в часі слідуючої п'ятирічки і присвятити більше уваги сільському господарству.

ПОЛЯНСЬКОГО НАЗНАЧИЛИ ПОСЛОМ

Токіо. — Японський уряд апробував новоназначеного совєтського посла в особі Дмітрія Полянського, ще недавно члена Політбюра і міністра сільського господарства СССР. Полянський займе місце дотеперішнього посла Олега Трояновського.

Албанія обвинувачує СССР за грабунок сателітів

Відень, Австрія. — Австрійська преса надрукувала інформацію албанської аґенції АТА, яка на передодні XI-го з'їзду болгарської Комуністичної партії виступила з обвинуваченням Совєтського Союзу, закидаючи йому „фальшування і грабунок" Болгарії та інших сателітів, шляхом нібито міждержавної економічної виміни і торгівлі. Згідно з твердженням АТА, СССР одержав в роках 1955-1973 19 мільярдів долярів прибутку з цієї „торгівлі". Москва дуже часто одержує в сателітних країнах першоякісний матеріял, або вартісні сирівці в заміну за товарі другої, або третьої вартости. Перепродуючи ці товарі за кордоном, СССР одержує високі заробітки. Албанія і Китайська Народна Республіка не беруть участи у з'їзді Компартії Болгарії.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Фальшива доктрина

Минулого тижня американські газети опублікували частину матеріялів з нарад амбасадорів ЗСА в европейських країнах і заяву найближчого співробітника державного секретаря Генрі Кіссінджера, радника Державного департаменту Гелмута Сонненфелдта, який, беручи участь у цій напів - засекреченій конференції, мав заявити, що американська політика „мусить зміряти до еволюції, яка довела б до органічного зв'язку поміж східньо - европейськими країнами і совєтською Росією". Іншими словами, Сонненфелдт пропонує сильніше пов'язати з СССР цілий ряд завойованих Москвою в часі Другої світової війни народів, перетворених насильством на її сателітів, бо, мовляв, під теперішню пору російська військова сила і російська зброя може бути невистачальною, щоб запобігти чимраз сильнішому змагові народів Східньої і Середньо - східньої Европи видістатися з-під контролі російського центру, що, на думку Сонненфелдта, могло б допровадити до Третьої світової війни.

Очевидно, опубліковані зізнання Сонненфелдта, високого речника Білого Дому, викликали справедливе обурення багатьох членів Конґресу головно серед членів консервативного напрямку і тих, в конституанті яких сильні окремі етнічні групи. В імені цієї групи законодавців з гострим засудом „доктрини" Сонненфелдта виступив конґресмен Едвард Дервінскі з Іллінойс, відмітивши, що ця „доктрина" може некорисно відбитись на листопадових виборах, якщо президент Форд і державний секретар Кіссінджер від неї не відсепаруються і її не засудять. Кіссінджер, намагаючись боронити Сонненфелдта, покликався на те, що позицію його помічника зле інтерпретують і заперечив, що буцімто він особисто апробував виступ Сонненфелдта, кажучи, що він не читав манускрипту перед його виступом. Таке вияснення державного секретаря не його виступом. Таке вияснення державного секретаря нереслухання тієї справи в Конґресі.

Багато американських законодавців консеквентно вигають уступлення Сонненфелдта з його становища, бо він своїм виступом підірвав довір'я до ЗСА в східньо - европейських народів, і тих, які вже раніше були поневолені російськими імперіялістами.

Суцільна брехня

Минулого вівтірка представник Совєтського Союзу, Михаїл Харламов, заявив в Раді Безпеки Об'єднаних Націй, що СССР не старається здобути для себе матеріяльних користей та стратегічних баз в Анґолі, але підтримує анґольських марксистів тільки тому, бо вони „борються проти аґресорів і нео - колоніялістів". Він додав, що Москва допомагатиме всім національним і соціяльним „визвольним рухам".

Заява Харламова — це суцільна брехня.

Поперше, всім думаючим людям ясно, що Москва таки старається здобути в Анґолі бази для своїх кораблів і літаків, бо це запевнило б Совєтському Союзові контролю над південною частиною Атлантійського океану, зокрема тепер, коли Великобританія забрала свою фльоту з Південно - Африканської Республіки. Ці бази в Анґолі, яка лежить на західньому побережжі Африки, разом з уже існуючими совєтськими базами на східньому побережжі того континенту, в Сомалії, мають на меті „колонізувати Африку", як це закинув Москві колишній амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, Деніел Мойніген.

Подруге, Анґоля дуже багата на природні ресурси, зокрема на різні мінерали та нафту, і Москва напевно розраховує на те, що допомога анґольським марксистам запевнить Совєтському Союзові право видобувати ці природні багатства.

Брехнею є також те, що Москва допомагає анґольським марксистам тільки тому, що вони, мовляв, борються проти „колоніялізму та аґресії". Адже найбільшою колоніяльною імперією в світі є тепер власне Совєтський Союз, який протягом свого порівняльно короткого існування виявився одним з найбільших аґресорів в історії людства. І ця остання в світі імперія мала б нібито з чисто альтруїстичних мотивів допомагати Анґолі боротися проти аґресії? Відповідь на це питання очевидна.

Михаїл Харламов також фальшиво твердив, що Совєтський Союз готовий допомагати всім національним і соціяльним „визвольним рухам". Як відомо, Москва брутально придушує всітакі рухи, національні чи соціяльні, які загрожують гегемонії совєтсько - російської імперії на Сході Европи чи в Азії і підтримує тільки ті, які загрожують безпеці Заходу. Совєтські верховоди настільки нахабні, що одверто заявляють, що їхня допомога таким „визвольним рухам", як, наприклад, марксистам в Анґолі, цілком не противиться теперішній політиці „міжнародної розрядки".

Вівтіркова промова Харламова в Об'єднаних Націях — це ще один приклад совєтської обманливої пропаґанди. Однак, все більше людей в різних країнах світу вже перестають вірити цій пропаґанді. Свою вимову має факт, що представник комуністичного Китаю в Раді Безпеки ОН недавно заявив, що погодиться на резолюцію, яка таврує „аґресію Південно - Африканської Республіки" в Анґолі тільки тоді, якщо резолюція також засудить мілітарну інтервенцію Совєтського Союзу та Куби в Анґолі.

Відбулася 48-ма презентація „Оскарів"

Голлівуд, Каліфорнія. — У понеділок, 29-го березня, тут відбулася 48-ма з черги презентація нагород Академії фільмового мистецтва, т. зв. „Оскарів". Найкращим фільмом 1975-го року визнано „Ван Флу Овер ди Куку'с Нест". Цей фільм здобув найбільше „Оскарів", між іншим, нагороди за найкраще виконання головних роль одержали актриса Луїс Флечер і актор Джек Ніколсон, які виступають в згаданому фільмі. „Оскари" за виконання допоміжних роль одержали Лі Грент (фільм „Шемпу") та Джордж Бирнс (фільм „Ди Саншайн Бойс"). Найкращим режисером визнано Мілоша Формана за фільм „Ван Флу Овер ди Куку'с Нест". Академія фільмового мистецтва рішила, що найкращим чужомовним фільмом в 1975-му році був совєтський фільм „Дерсу Узала", в якому зображено події в одній із совєтських азійських республік. Нагороду за найкращу пісню признано пісні „Ай ем ізі" із фільму „Нешвил".

ПОРАДИ НА ЧАСІ

Голова Об'єднання Українців у Франції д-р Володимир Косик, який є одночасно першим заступником голови Українського Центрального Громадського Комітету у Франції, написав до Л. І. Плюща листа напередодні його поїздки за океан. В листі зроблено деякі підсумки першого етапу побуту Л. І. Плюща на Заході і висловлено ряд прохань і думок, що їх ред. В. Косик висловив був теж усно під час зустрічі з Л. І. Плющем. Лист цього провідного українського діяча у Франції має свою вимову і для всієї української громади у вільному світі і тому друкуємо його текст з незначними скороченнями.

Лист до Л. Плюща

Через переслідування і Ваші терпіння в СССР, які отримали величезний розголос на Заході, Вам припало від долі стати (на Заході) особистістю з великою потенційною вартістю в політичному розумінні... До Вашого слова прислуховуються журналісти, і з цієї точки погляду Ви можете зробити дуже багато корисного для справи визволення українського народу, для України. Але ця потенційна вартість з часом буде зменшуватися, коли для Заходу Ви перестанете бути предметом зацікавлення, коли преса знай де собі іншу, свіжішу актуальність.

Идеться, отже, про те, щоб Ви могли якнайбільше використати Вашу потенційну політичну вартість для того, щоб допомогти не лише іншим українським політв'язням, але теж і цілому українському народові. Від того, що в зв'язку з Вашою появою на Заході наголошуватимуть ідеологічний бік справи, тобто що Вас будуть використовувати для регабілітації, чи для підтвердження тієї чи іншої ідеології, Україна з цього не скористає і доля українського народу не зміниться (ані доля українських політв'язнів). За винятком Вашого інтерв'ю в „Ле Монд" 3 лютого, в якому була мова про русифікацію України і де сказано, що Ви є за відокремленням України від Росії і за створенням самостійної української держави, французька преса не присвятила, з приводу Ваших заяв, належної уваги національному питанню в СССР, згадуючи хіба боротьбу кримських татар. Вона навіть не взяла до уваги Ваших відповідей на пресконференції на запитання, які відносилися до українського руху спротиву. Бо в дійсності цей бік справи був затьмарений з одного боку ідеологічним питанням (марксизм, комунізм), а з другого — самою розповіддю про переживання в психіятричній лікарні.

Із Ваших заяв західня преса використала переважно два аспекти: 1) ліва преса використала Ваші заяви про марксизм і комунізм з „людським обличчям", бо це йшло на її користь, і 2) вся преса описала страхіття Вашого перебування в психолікарні, бо всі це засуджують. Але тоді коли французькі ліві кола мають із Ваших заяв конкретну користь, бо збільшують свій політичний престиж, то страхіття Вашого перебування в психолікарні скоро забудуться, а совєтський уряд буде дальше робити те, що робив з Вами і робить ще й тепер з іншими дисидентами, зокрема українцями, жидами та іншими не росіянами.

Очевидно, я не применшую вартости Ваших заяв, бо вони внесли нові елементи в політичне життя Заходу. Зокрема заяви про психіятричне ув'язнення мають вартість перестороги для людства. Це все я добре розумію. Але для України й українського народу користь з цього мала, бо й ніяка. Французи (та й інші) дальше змішують Україну з Росією, а українців з росіянами. Вони дальше уважають, що Україна — провінція Росії та думають, що говорити про українське питання — це вмішуватися у внутрішні справи Росії. Тобто в них Україна дальше не має тих самих прав на вільне життя, як їх має Альжирія, чи якась інша африканська країна.

Тому я маю враження, що Захід отримав від Вас те, що хотів, а оминув те, чого не хотів, тобто оминув українське питання. Може ще в Америці Вам вдасться в якійсь мірі це направити в інтерв'ю з американськими журналістами.

Справа в тому, що Ви могли б куди більше наголошувати право українського народу на самостійність, бо без волі країни немає волі людини. Тільки у власній демократичній державі можливе здійснення прав людини.

Говорю про український народ, не керуючися жадною думкою про виключність, а лише тому, що Ви українець. Бо таке ж саме право на волю і самостійність мають інші нації СССР. Важливим є те, що Ваше слово в обороні прав не тільки людини, але і цілого українського народу може мати певний успіх і треба з цього скористати, заки ще не пізно.

Коли говорити про деякі ліві кола у Франції, то деякі з них ведуть, або можуть вести у випадку заворушень підривну діяльність з точки погляду французьких властей. Тому з практичного боку Вам краще, на мою думку, затримати невтральність щодо внутрішніх сил у Франції.

А тепер декілька слів про українські еміґраційні справи. Ви знаєте, що українська еміґрація складається з різних політичних і громадських організацій і партій. В нашому інтересі є, щоб на політичному відтинку української еміґрації панував спокій і співпраця, бо кожна внутрішна боротьба демобілізує наші сили внутрі і тому послаблює нас на зовні, з чого користає Москва.

Тому не є вказаним, щоб хто небудь з політичних сил на еміґрації використовував Вас для боротьби проти інших політичних сил (напр. „ліві" проти „правих"), бо це викличе полеміку і внутрішню боротьбу, в якій і Вас не будуть щадити. З цього скористає хіба Москва, а не український народ. Тому найкраще буде, як Ви затримаєте повну невтральність у відношенні до всіх політичних сил на еміґрації, як „лівих" так і „правих".

Ваші марксистські погляди є Вашою особистою справою, справою Вашого вибору. Але Ви самі добре знаєте, що не всі в Україні думають так як Ви, та що не всі згідні з Вашими поглядами

(Закінчення на стор. 3-ій)

Роман Рахманний

ХТО ТОРУЄ – ХТО ГАЛЬМУЄ

Кожна організована еміґрантська група якоюсь мірою відчуває незручність свого ставлення до залишеної батьківщини. Ще більшою мірою своєрідні докори сумління відчувають окремі еміґранти, а не рідко і їхні нащадки. Усім їм здається, що вони повинні і почуттями, і конкретними ділами доказати свій щирий зв'язок із батьківщиною та з її поточними справами, прагненнями і потребами.

Це — благородне почуття. Воно порушує багатьох українців до активізації себе в галузі українських справ у власному або в іншомовному середовищі. Українська еміґрація, як група, а її нащадки, як окремі люди тривимірного складу, багато корисного зробили для свого народу в Україні. Здобуто гідне ім'я того народу в десятках країн Заходу, хоча цю роботу повинні були зробити за пів століття представники київської влади ніби суверенної республіки УССР

Не враховуючи ідеологічного аспекту, науковці українського роду в Канаді і ЗСА провели багато наукових заходів, що відкрили канадцям і американцям очі теж на різні ділянки життя тієї республіки, як географічної, економічної культурної та навіть політичної одиниці.

Київські керівники на ділі нічого не додали до того руху за приявність української нації в колі інших народів світу. Навпаки, вони своїми полемічними і пропаґандивними заходами значною мірою підкопали авторитет української нації у світі. Цим вони дали і дають недругам України докази, що вона — тільки велика область совєтської Росії.

Товариство зв'язків з українцями закордоном, що має назву „Товариство Україна", зміцнює таке мислення, бо на ділі своїм існуванням і своєю недіяльністю підкопує навіть мізерний престиж міністерства закордонних справ УССР. Міністерства, що — єдине у світі — не має ні одного посольства в ні одній країні світу!

Звичайно, до повноважень посольства належать також справи поширювання культурних зв'язків між своєю державою і країною свого розташування. Тим часом, міністерство закордонних справ УССР не робить того, бо не має таких посольств, а „Товариство Україна" цю присвоєну і дуже звужену роботу зриває у самих початках.

Ось один із прикладів, на те, хто торує шлях українській культурі, а хто ці заходи гальмує.

Відділ слов'янознавства Торонтського університету спробував минулого року здобути згоду київських наукових кіл, а звичайно і політичних властей (бо без цього науковці не рушаться), щоб звідтіль приїхав якийсь український письменник, як „гостюючий викладач літератури".

Звичайно, університети Канади чи Америки або й Великобританії застерігають собі право пропонувати такого автора на цей пост, який зокрема цікавий студентам. Тому в цьому випадку пропоновано письменника Олеся Бердника. Зв'язку з ним, на жаль, не можна було встановити. Тоді проф. Юрій Луцький, колишній керівник департаменту, а так — відомий своїми працями із слов'янознавства учений, написав листа до голови „Товариства Україна" в Києві О. М. Підсухи.

Якщо я не помиляюся, вони знайомі, тому, здавалося б, труднощів не повинно бути. А всім, лист проф. Луцького говорить сам за себе:

„Шановний Олександре Миколаєвичу!

16-го червня я вислав Вам листа з проханням допомогти нам нав'язати контакт з Олесем Бердником, якого ми хотіли запросити до нашого університету як „врайтера - ін - резіденс". До сьогодні не маю відповіді ні від Вас, ні від Бердника. Тому ще раз посилаю Вам копію листа від нашого голови департаменту до Бердика і прошу Вас дуже передати її адресатові та допомогти нам у справі його запрошення до Торонта.

Щиро вітаю Вас,
проф. Юрій Луцький

На того листа від 19 вересня 1975 року відгукнувся О. Підсуха ось як:

Пане Луцький!

Запрошення Вашим університетом О. Бердника, яке між іншим не скріплене навіть власноручним підписом п. У. Х. Ведфорда, переслідує (не будемо гріха таїти) не так культурну, як іншу мету. Це й не дає нам змоги виконати Вашого прохання, тим більше, що жодного відношення до Товариства „Україна" О. Бердник не має.

(Підпис) О. Підсуха. Дата: 17 жовтня 1975.

Ось так кінчаються спроби допомоги діячам української культури та науки з УССР вийти у світ і своєю присутністю на університетських форумах підтвердити самобутність української нації.

„Відповідальні кола" в Києві не хочуть того і промовчують усю кореспонденцію в даній справі, а потім подають — мимоволі — справжню причину: треба „мати відношення до „Товариства Україна", в якому гуртуються саме гальмувальники українського культурного процесу.

Уже своїм існуванням і недіяльністю це товариство підкопує ґрунт міністерству закордонних справ УССР та можливим реальним заходам промощування шляху українській культурі у світ.

Випадок з Торонтським університетом — не єдиний.

Про інші — іншим разом. А тим часом конечно сказати: українські еміґранти і їхні нащадки не повинні відчувати ніяких докорів совісти! Вони своєю присутністю і активністю на Заході виконують ролю збірного вільного посольства української нації в кожному аспекті.

МОСКВІ ЦЕ БОЛИТЬ

В рубриці „Відповідаємо на питання" московський журнал „Международная Жизнь" за грудень 1975 р. вмістив відповідь Н. Осіпової на питання Н. Луценка з Києва: „Хто фінансує діяльність сіоністів?" Осіпова пише, що „головною фінансовою базою міжнародного сіонізму є американський капітал". Вона подає, що грошові надходження з ЗСА становлять 2/3 бюджету „Жидівського аґентства", цієї провідної міжнародної сіоністичної організації і додає, що ці фонди використовуються для „фінансування реакційного політичного курсу Тель Авіву". Основною базою організаційної мережі сіонізму в ЗСА є „філянтропійні" установи (Осіпова бере слово „філянтропійні" в лапки, ставлячи під сумнів вірність такого окреслення), які постачають валюту для сіоністичних організацій. Далі авторка вичисляє всі відомі жидівські організації в ЗСА, розповідає, в якій вони стоять залежності одна від одної, та подає числові дані збірок. Так від року 1948 до 1974 „Жидівське аґентство дістало 2,25 мільярда долярів, а крім цього „сотні мільйонів долярів були витрачені безпосередньо в самому Ізраїлі Американським жидівським комітетом розподілу". Збірки цих організацій вільні від податків, бо вони „добродійні" (знову лапки Осіпової), хоча вона твердить, що це не так, бо, наприклад, після війни 1967 року збірки збільшились в кілька разів, а після війни 1973 року і поготів. У самому 1973 році зібрано 828 мільйонів долярів, а в 1974 році 897 мільйонів. — Ці цифри належать організації З'єднаний Жидівський Апель; крім нього ж збірками грошей займаються ще жіноча організація „Гадасса", Жидівський національний фонд, Національний комітет за робочий Ізраїль та інші. „Якщо підрахувати загальну суму „філянтропійних" збірок від 1948 до 1974 року, то вона складе біля 5 мільярдів долярів", — пише Осіпова.

Але це ще не все. Крім добродійних організацій фінансовою допомогою Ізраїлеві займається Організація по розповсюдженню державних облігацій Ізраїля, яку створено в 1951 році". 85 відс. всіх ізраїльських облігацій (бондів) було розпродано в ЗСА, що дало Тель Авівові понад 2,5 мільярда долярів".

Маючи такі великі фонди, жиди в ЗСА мають найсильніше „лоббі", порівняно з іншими „лоббістами" в Америці. (Їх витрати 1974 р. виносили 400 тис. дол., не враховуючи 200.000 дол. на бюлетень „Нір Іст ріпорт", що його безкоштовно розсилається 30-ти тисячам американських політичних діячів включно з Конґресом. Але все це, — пише Осіпова, — лише „видима частинка айсберґа", бо у своїй діяльності ці „видимі" органіції жидів „спираються на десятки інших американських сіоністичних і просіоністичних організацій". Серед названих Осіповою таких організацій є: „Б'най Б'рит" (бюджет 13 мільйонів дол.), Американський жидівський комітет (9 мільйонів дол.), Антидифамаційна Ліга (7.4 мільйона дол.), Американський жидівський конґрес (2.2 мільйона дол.) і т. д. Далі авторка з „Международной жизні" впевняє, що не все жидівське населення підтримує сіоністичну діяльність, а ці велетенські суми, немовбито складають по 10 тис. кожний „капіталісти жидівського походження". Для підтвердження свого висновку вона подає підсумки ізраїльської газети „Гаарец", яка писала, що з 800 тисяч жидівських родин Ню Йорку, лише 150 тисяч вплатили пожертви на цей фонд в 1970 році; з загальної суми зібраних 62-ох мільйонів — більше половини припало на 864 родини, що в середньому виносило по 40 тис. долярів на кожну. А на добродійному обіді в лютому 1972 року, 400 осіб внесли 21 мільйон долярів, в тім рахунку 7 індивідуальних пожертв було по мільйонові долярів.

Навівши всі ці числові дані, Осіпова приходить до висновку, що „факти незаперечно доводять, що головною опорою міжнародного сіонізму в ЗСА є представники крупної буржуазії і тих монополістичних кіл, які прагнуть поширити сферу свого панування, нагнічувати напруженість у світі". Не випадково ці сили „відчайдушно чинили спротив ухваленню Генеральною Асамблеєю ОН резолюції про сіонізм. Одначе XXX сесія Генеральної Асамблеї подавляючою більшістю голосів осудила сіонізм і ствердила, що він є „формою расизму і расової дискримінації", — закінчила Осіпова свою відповідь.

Степан Федорівський

У МАНДРАХ ПО СЛОВАЧЧИНІ

(Розділ з підготовленої до друку книжки „У смертельному колі")

III

Незабаром у кабінет начальника внутрішньої безпеки развалисто ввійшов совєтський сержант. Високий, рудоволосий, із м'ясистим тупим носом, подібним до рила. На його обличчі водянисто сіріли маленькі оченята з короткими, ніби обсмаленими білими віями. Ціла його постать викликала в Наума огиду. Сержант, підійшовши до столу начальника, гукнув: „Здоров! Поймал зайца? — і повернувши круглу, як кавун голову, глянув на Наума. Начальник простягнув свою маленьку випещену руку до сержанта, але той, ніби того не завваживши, вийняв з кишені кисет з тютюном і почав крутити цигарку. Запалив її й запитав:

— Маєш протокол на цього типа?

Начальник нервово затупцював біля столу, перелистував якісь папери і, знайшовши протокол, подав його сержантові. Сержант склав папір учетверо і засунув у бічну кишеню брудної шинелі. Потім, не поспішаючи, витяг із кобури пістоля, показав рукою на Наума.

— Слєдуй за мной!

Наум мовчки вийшов з кабінету. Вітер котив жовте листя по хідниках, підносив листочки над асфальтом, ніби бавився ними. Наум подумав: „Так і мною котить лукава доля".

Сержант порівнявся з Наумом і наказав йому йти прямо.

— Задумаєш утікати — продіравлю, як решето. Поняв?

Наум відповів, що „поняв", і йшов прямо вулецею, а за ним чалапав розвалистим кроком сержант, вимахуючи пістолем у правій руці. Вони йшли: Наум попереду, а сержант за ним, вказуючи, де повернути вправо, а де вліво. І Наум слухняно повертав, як натренований кінь. Так вони підійшли до двоповерхового з рудої цегли будинку. Коло парадного входу стояли два солдати. Коли зблизився сержант, вони витяглись наструнко.

Наум із сержантом увійшли в просторий вестибюль. Сержант наказав іти по східцях вгору і, коли ввійшли в коридор другого поверху, гукнув „вправо".

Наум, йдучи по м'якому килимі, простеленому вздовж коридору, дивився на нумеровані двері з російськими написами. Сержант, зауваживши це, крикнув:

— Не розглядатись! Іти просто!

Сержант гукнув „стій", і вони обдва спинились перед дверима. Сержант стукнув у двері і, почувши хрипке „заходь", відчинив двері, штовхнувши Наума всередину. Сам витягнувся наструнко, відрапортував і подав учетверо згорнений папір.

Військовий з підпухлими очима і сірим обличчям перечитав папір. Довго дивився на нього стомленими очима, а потім спохватився і сказав сержантові: — Ви вільні.

Сержант стукнув закаблуками й зник. Військовий без старшинських відзнак і в загальновійськовій уніформі зміряв поглядом Наума, мов би визначаючи у ньому потенційного ворога совєтської імперії.

Наум сидів у м'якому кріслі перед столом військовика. А він вдруге прочитав той папір. Значуще стягнув брови, глянув на Наума і промовив суворо:

— Я капітан КРО - СМЕРШ і ваш слідчий. На всі питання відповідати правильно і точно. Маєте зброю?

— Ніякої зброї я не маю, — відповів Наум.

Капітан знову глянув значуще і наказав зняти пальто. Наум скинув з себе пальто. Капітан пильно обмацував рубці, кишені, підшивку і поклав пальто на софу під стіною.

— Зняти піджак!

Наум стягнув з себе піджак і подав капітанові. Капітан порився в кишенях, і витяг з них портсиґар. На портсиґарі з грушевого дерева був майстерно вирізьблений олень, задивлений у гори. Наум колись отримав його від гуцула - повстанця в день свого народження. Ще капітан пошнарив у кишенях і витяг з них срібний годинник „Лонджін", також подарований есбістом Мостовим. Останніми капітан витяг з кишень бритву та люльку. Все це поклав на стіл, і тим же тоном наказав зняти сорочку. Наум стягнув із себе сорочку. Капітан, не знайшов нічого в ній, і кинув на софу.

— Знімай чоботи!

Наум роззувся й дав чоботи капітанові. Він обмацав їх пучками, пожмакав халяви, подряпав нігтами по підошвах.

— Що маєш зашите в чоботях.

— Немає нічого.

— А що, як я розріжу підошви і там знайду шпигунські відомості?

— Ріжте, — байдуже промовив Наум. Капітан не різав. Чоботи йому подобались. Вони ще були нові, з доброї хромової шкіри, зроблені фаховим шевцем. Капітан приміряв їх до своїх ніг. Вирішив, що розмір відповідний, і поклав на стіл.

— Знімай штани!

Наум стягнув з себе штани. Капітан обмацав кишені. Не дивлячись на Наума, сказав:

— Знімай кальсони!

Наум завагався. Йому було ніяково стояти перед капітаном голим. Та крім того його лякало щось інше, чого ще капіван не знайшов.

— Не баришня, Знімай, кажу тобі! — І Наум підкорився волі смершовця.

(Продовження буде)

Стрияни відпровадили на вічний спочинок д-ра Романа Петріну

Ню Йорк (я.п.) — Минулої суботи, 27-го березня, велика громада стриян, зокрема численні члени Пластового Загону Червона Калина, який постав рівно п'ятдесять років тому в Стрию, відпровадили свого видатного члена, д-ра прав Романа Петріну на цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, де похоронено його поруч недавно померлої його дружини.

Покійний помер 24 березня після довгої недуги пістряка костей. Наступного дня в похоронному заведенні відбулася панахида, яку відправив капелян Загону Червона Калина, о. Лев Гольден, ЧСВВ, після чого попрощав Покійного його стрийський і пластовий приятель д-р Ярослав Падох, накресливши його життєвий шлях, а особливо його участь у Листопадовому Чині 16-літнім юнаком. Другого дня після панахиди, яку відправив о. Гольден, попрощали д-ра Петріну д-р Микола Ценко від Комітету Стриян, проф. Іван Лучечко від Загону Червона Калина, головою (отаманом) якого був Покійний в минулому, а інж. Юрій Ференцевич від пластової корпорації „Молоде Життя", якій Пок. віддав багато праці. Велика пластова громада Ч. К., зібрана довкруги домовини в пластових одностроях, при похиленому прапорі Загону, відспівала прощальне пластове, „Ніч вже йде". В дні похоронів відправи перевели отці капеляни Загону, монах-студит Любомир Гузар з Кастель Гандольфо й монах- василіянин Лев Гольден з Глен Ков. О. ігумен Л. Гузар виголосив зворушливе прощальне слово. Поминальну Службу Божу відправив парох Покійного, о. шамб. Федаш, в йонкерській церкві, а опісля відпровадили його на цвинтар в Гамптонбургу, де відправив останні похоронні молитви. Над гробом промовив дир. Микола Бігун з Клівленду, згадуючи безперервну участь Покійного в боротьбі за Україну, починаючи від участи в перебранні влади Українською Державою в Стрию Першого Листопада 1918 р., а згодом у рядах УВО, ОУН, а далі в Пласті, Дир. Іван Зелик попрощав Покійного від співробітників кол. Консуму в Кракові. На тризні, яка відбулася в Народному Домі в Ню Йорку, пластовий приятель д-ра Петріни, проф. Остап Савчинський, відчитав спомин про Покійного, доповнюючи благородну сильветку, накреслену попередніми промовцями. Промовці підмітили велику відданість Покійного для української культури, а зокрема для національного танку. Бувши колишнім учнем В. Авраменка, він вивчив сотні молоді цього народного мистецтва, допомагаючи вдержати її при своїй громаді.

П'ЄСУ „МОТРЯ" СТАВИТИМУТЬ У ФІЛЯДЕЛЬФІ І НЮ ЙОРКУ

Філядельфія, Па. — Драматичний Ансамбль з Торонта „Заграва" поставить п'єсу „Мотря" за трилогією Богдана Лепкого у Філядельфії в суботу, 10-го квітня ц.р. о год. 7-й вечором при вулиці Фронт і Дункинон і в Ню Йорку в неділю, 11-го квітня, о год. 4-й по полудні в залі Фешен Інституту при 225 Вест 24 вулиці. П'єсу режисерує Ю. Бельський; інсценізація — Меріям Лужницький і Луць Лісевич.

В Чікаґо вшанували пастора Олексу Гарбузюка

Чікаґо, Ілл. (о.г.) — В неділю, 28 березня ц. р., члени Першої Української Євангельсько - Баптистської Церкви, пастором якої є Іван Поліщук а заразом і головою Об'єднання Українських Євангельсько Баптистських Церков у ЗСА, приготовили несподіванку для пастора Олекси Гарбузюка в день його народин. По скінченні Богослужби пастор Іван Поліщук заповів, що є дуже важливі справи до полагодження і запросив до слова голову Церковної Ради, Антона Коцепулу, який повідомив, що найбільш заслуженій працівник Христового Винограднику серед руху УЄБЦерков в вільному світі, пастор Олекса Гарбузюк, відзначає 56 уродини і з тої нагоди він в імені Церковної Ради зложив солінізантові найкращі побажання та передав скромний подарунок від церковної громади. Відтак солінізанти вітали: пані Ніна Возьна — голова Об'єднання Жіночих Гуртків Америки, Василь Галич — голова Гуртків Молоді Америки, мгр. М. Брич — від Канадського Об'єднання Церков, Степан Гавриш — від УНСоюзу і видавництва „Свободи", інж. Ігор Домашовець — церкви УЄБаптистів в Ірвінгтоні та пастор Іван Поліщук.

Пастор Олекса Гарбузюк

Зворушений такою милою несподіванкою пастор Гарбузюк подякував за побажання та запевнив всіх, що почуває себе молодо і буде далі працювати для поширення баптистського руху.

Слід згадати, що пастор Олекса Гарбузюк є головою Всеукраїнського Євангельсько Баптистського Братства генеральним секретарем Об'єднання Українських Євангельсько - Баптистських Церков у ЗСА, головним редактором „Післанця Правди", керівником радіостанції „Голосу Євангелії в Україну" та членом багатьох інших церковних і громадських установ.

ПОРАДИ НА ЧАСІ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

на еміграції. Отже, так само як ніхто не повинен виключувати Вас, щоб накидати марксистські погляди еміграції, або для твердження, що на Україні всі є марксистами і що тільки марксистам там місце, та що самостійна Україна буде лише комуністичною... Не думаю, що буде добре, як Ви будете критикувати ті чи інші українські організації на еміграції (напр. націоналістичні), або поіменно атакувати ту чи іншу політичну постать..., бо покищо Вам ще трудно схопити всі тонкощі еміграційної політики і Вам ще не доступні усі фактори оцінки. Усі наші організації й партії мають свою вартість і жадна з них не є без хиб. Ці хиби кожна намагається направляти. На ці чи інші заходи в бік „правих" партій, вони можуть відповісти марксистам, наприклад, що марксизм — це завершення історії України на 50 років назад і т.п. І тоді замість змагати до спільної мети, зачнеться стерильна полеміка. Ось тому я радив би Вам затримати невтральність та зосередитися лише на загальнонаціональному аспекті української політики.

Вкінці декілька слів про конкретну ситуацію, яку Ви повинні брати до уваги. Українська еміграція є на яких 95% антимарксистською і антикомуністичною. З цим треба рахуватися і цього Вам не треба лякатися. На це є об'єктивні причини. Якщо цього конкретного стану Ви не респектували б, тоді могли б попасти в конфлікт з українською еміграцією, чи з її більшою частиною. Але не сам конфлікт мене турбує. Небезпечними були б наслідки такого конфлікту. Во з тих чи інших причин одні підтримували б Вас, а інші були б проти Вас. Такий двоподіл і внутрішня боротьба не принесли б нічого доброго нікому, хіба Москві. Ось тому потрібна Ваша невтральність, бодай впродовж перших років еміграції, заки самі зрозумієте все, що пов'язане з політичним життям українців за кордоном. Бо в дійсності українська еміграція вітає Вас — і то щиро вітає — але вона вітає у Вас не марксиста, не комуніста, а українця, першого українця, якого Москва випустила з своєї тюрми, — українця, який боронить Мороза, Сверстюка, Шухевича й інших, та зокрема українця - самостійника, бо ж Ви висловилися за правом України бути самостійною державою. А про внутрішній лад в самостійній Україні рішатиме сам народ.

Україна й український народ скористає лише тоді, коли Ви спричинитеся до зміцнення єдности еміграції і до посилення її діяльності в користь волі й незалежности України, а не тоді, коли Ви стали б причиною розсварення української еміграції і послаблення її діяльности в обороні прав українського народу на волю і незалежність".

ЗАКЛИК ДО ГРОМАДЯНСТВА

Звертаємося до української громади із проханням підтримати Стипендійний Фонд, який має за мету уможливити нашим талановитим студентам американських і канадських університетів участь у цьогорічній літній програмі „Мюнхенського Проєкту".

Наша Асоціяція вирішила підтримати цю третю з черги літню сесію не лише на підставі попередніх успіхів, але також усвідомлюючи собі глибоко критичний стан українського національного відродження на Батьківщині.

Хочемо створити підстави для високошкільних українознавчих курсів, в яких українська національно-культурна традиція і сучасна проблематика були б тісно пов'язаними. Хочемо причинитися до дальшого затіснення й поширення зв'язків із західньо-европейськими академічними й урядовими колами, які, як виявилося у випадку звільнення українського науковця Леоніда Плюща, можуть мати визначний вплив на долю наших земляків в Україні.

Не є це легкою річчю заанґажовувати українських професорів до такої програми. Вона вимагає додаткових творчих та організаційних зусиль наших Колеґ, які вже й без цього перевантажені іншими академічними й громадськими відповідальностями. Одначе ми віримо, що зрозуміння ваги цього моменту з боку тих, до кого ми звертаємося за підтримкою й допомогою, запевнить спільну співпрацю у преважливій ділянці збереження нашої молоді й скріплення міжнародних зв'язків. Цим самим ми зробимо може й скромний, але посильний і конкретний вклад у справу оборони української ідентичности, яка серйозно загрожена.

Ваші щедрі пожертви будуть вжиті виключно на студентські стипендії, а на випадок нездійснення програми — будуть повернені жертводавцям або зужиті на підставі Ваших інструкцій.

Чеки просимо виставляти на Українсько-Американську Асоціяцію Університетських Професорів і висилати на таку адресу:

Professor S. Czornij — Munich Project Scholarship Fund
1960 Redman Road,
Hamlin, New York 14464, U.S.A.

ЛЕОНІД ПЛЮЩ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

слова „єврей", бо „це російське слово, а Тарас Шевченко вживав слова жид і в ньому нічого образливого немає," інж. І. Кошман звернувся до Л. Плюща з проханням „вислухати й нас" так відкрито, як „Ви були з нами відверті, говорили нам Ваші переконання, критикували наш американський уряд та й нас самих."

Відкликаючись на слова Л. Плюща, що „українці багато плачуть," інж. Кошман сказав, що „в минулому ми плакали за Вас, молилися за Вашу долю, а по звільненні Вас ми ще раз плакали з радости, але плакали ми ще й третій раз в Ню Йорку, як Ви виступали з сенатором Джексоном; це був плач розпуки, бо Ви нас сильно скривдили".

Опісля точка за точкою, інж. Кошман, відкликаючися на публічні твердження Л. Плюща, коротко пояснював незадоволення української громадськости.

Вказуючи на ряд демонстрацій і голодівок, в яких брала участь молодь і старші громадяни, часто-густо коштом праці і пропущення лекцій навчання, а то й арештів, інж. Кошман заявив, що свідомі неспроможности звільнити всіх — понад 800 арештованих українців в 19-72-му році — українці тут „на перше місце поставили імена Мороза і Плюща". Пригадуючи про первісний текст поправки Джексона-Ваніка, який включав тільки вимогу на виїзд жидів з СССР, поширивши пізніше, під натиском інших національностевих груп, цю поправку включенням фрази „та інших", інж. Кошман сказав, що жиди мають багато більше впливів і сили в ЗСА, як українці, і що вони, як і росіяни, „за кількома вийнятками" стають в обороні лише жиів і росіяе „і це самозрозуміле". Тому „ми сподівалися, що українець стане в обороні українців". Нав'язуючи до заторкненого Л. Плющем антисемітизму, інж. Кошман пригадав, що був відомий клич „бий жидов, спасай Росію", але заклику „бий жидів, рятуй Україну" не було. „Хто ж тоді правдивий антисеміт?" — питав інж. Кошман, закидаючи Плющеві, що він пропорційно більше говорив про жидів й чілійських політв'язнів, як про переслідуваних українців. Його виступ в обороні Розенберґів в присутності сенатора Джексона, інж. Кошман уважає помилкою Л. Плюща і тому слід сумніватися чи сенатор Генрі Джексон прийде ще колись на українське зібрання.

Задержуючись довше над критикою теперішнього уряду Чіле Л. Плющем, інж. Кошман заявив, що він спершу теж був обурений цією акцією, але зрозумів, що „дехто з нас був готовий йти до самого чорта, щоб врятувати Вас, Мороза та інших політичних в'язнів", пригадуючи, що Піночет був готов звільнити всіх чілійських політв'язнів, якщо СССР погодиться звільнити своїх, на що Кремль заявив, що в СССР немає політичних в'язнів. „А ми ніколи не складали заяви льояльности Піночетові". Ще кілька завваг інж. Кошман мусів перервати під заклики із залі: „вже досить", „перестаньте", „це наш гість". Закінчуючи своє слово, інж. Кошман сказав, що „багато з того, що Ви сказали, для нас прикре та незрозуміле", але „схиляємо голови перед Вами за Вашу хоробрість, муки і за це, що підняли справу совєтських політв'язнів на світову арену. Ми Вас хочемо зрозуміти, але зрозумійте й нас."

Якраз в цей момент на залю ввійшла Татьяна Плющ, приїхавши з Філядельфії, де вона виступала раніше на вічу, в товаристві свого сина Лесика і Марка Царинника, офіційного перекладача Плющів.

Л. Плющ, вибачаючися за це, що йому тяжко говорити, сказав, що йому „приємно, що оратор сказав це, що думав, бо в нас багато брешуть, а він не брехав". Вітаючи зібрання фразою „дорогі земляки, бо не кажу «панство» тому, що під впливом Шевченка це слово погане, як й слово «товариш»", Леонід Плющ з'ясував свої погляди на порушені ним самим і передбесідником питання, підкреслюючи трикратно, що „антисемітизм в Україні це робота режиму, в народі його немає, а так звані буржуазні націоналісти, тобто будителі національного відродження, опрокидують і засуджують його, виступаючи в обороні жидів та всіх інших народів." Вживання слова „єврей" чи „жид" неважне, але положення жидів тяжке, а це важлива справа. Заявляючи повторно, що йому „було боляче, що мене не зрозуміли", Л. Плющ відкликався на твердження Івана Дзюби („зрадника і поганця") до А. Солженіцина, що кожна нація повинна критикувати себе — і це здорове явище. Він признався, що жиди натискали на нього, щоб він минулої суботи виступив проти „українських фашистів", що росіяни „хотіли, щоб я висловився за «єдіну неділіму»", а деякі круги вимагали, щоб критикувати сенатора Джексона. „Я все це відкинув", — заявив Л. Плющ. Як приклад свого встиду як українця за українця, він вказав на П. Шелеста, який „ненавидить москалів, але й ненавидить жидів, а любить почесті, гроші, дачі, жінки", а дальше Д. Павличка, якого назвав „зрадником" і якому, вибачаючися за вислів, „треба просто бити морду", а не вітати. Називаючи себе найбільш ідеологічно зближеним до Іван Світличного і підкреслюючи свої ідеологічні розходження з Валентином Морозом, Л. Плющ сказав, що „на Заході утотожнюють український патріотизм із фашизмом", що він старається направити, бо такого явища він не бачив серед українських патріотів. Натомість „за прапором режимного інтернаціоналізму криється насправді російський шовінізм".

Драматичною була розповідь Л. Плюща про розстріляних близько 250 кобзарів-сліпців в 1935 році, яких власті були скликали до Харкова буцім то на концерт. „Це також трагедія, як і смерть 6-10 мільйонів українців під час штучного голоду. Ці кобзарі — це дух України, це народ, це співці правдивої слави козацької, тоді коли навіть сама старшина козацька вбиралася в шати польських чи російських панів". Він в дальшому розповів про кобзаря Мовчана, одинокого з тих, які залишилися. Він місяць перед смертю боявся заспівати думу про голод, про Мазепу, заявляючи Плющеві „от я вам заспіваю думу про Леніна або радянські щедрівки".

Признаючись, що він атеїст — хоча був навіть фанатичним православним вірним в дитинстві під впливом своєї бабусі — Л. Плющ сказав, що він залюбки читає Новий Завіт, бо думки Ісуса йому близькі.

„Мені соромно за українських режимників, мені соромно теж за марксистів — хоч я марксист — бо вони роблять найбільші злочини у світі", заявив Плющ, підкреслюючи вдячність за слова критика, яка хоч і „неприємна, то щира і зрозуміла для мене". На кінець. Л. Плющ звернув увагу учасників вечора на збірку фондів Комітету Оборони Совєтських Політичних В'язнів, заявляючи, що хоча „гроші це брудна річ брудного світу" їх треба, щоб казати світові правду.

Про збірку фондів на українських політв'язнів очолюваної ним Комісії при СКВУ говорив Владика Мстислав, критикуючи роздріблення у формі „собіпанства, собігрупства". Владика Мстислав рівнож з'ясував дезінформацію Плющів, яким „деякі сказали, що ми фашисти, а вони суперсоціялісти", тоді коли він радив Плющам „сім разів відміряти кожного з нас та вчутися в громаду". Він рівнож сказав, що Л. Плющеві подано неправильні інформації про Розенберґів і він признався до помилки та вибачається за ню.

З патетичною, навіть гнівною, але твердою обороною свого чоловіка виступила Татьяна Плющ, проявляючи дозу тієї „мужности", якою вона раніше схарактеризувала жінок політв'язнів в СССР.

„Не знаю в чому звинувачували тут мойого мужа — заявила на вступі Т. Плющ, вибачаючись за спізнення, бо брала участь у „все-християнському вічу" у Філядельфії — але ви мусите зрозуміти, що ми осуджуємо всіх переслідувачів і обороняємо всіх переслідуваних. Дмитро Гнатюк, Микитенко, Андропов — вони нищать українців, а мені однаково хто вони є. А от Т. Ходорович – вона не х українка — а подавала новини про нас, подавала новини про нас, про Мороза, про Світличного, про їхні родини — вам, тут на Захід, і вона отримує 12 років".

Заявляючи, що вона не віруюча, навіть „нехрещена" бо народилася в 1937-му році, Т. Плющ раділа участю у вічу в протестантській церкві у Філядельфії, де були люди різних віроісповідань. „Я не українка, мій батько український жид, а мати росіянка, але я все життя своє прожила на Україні і діти мої українці", — твердила не без емоції і переконання Т. Плющ під оплески слухачів.

„Ми мусимо виступати в обороні всіх — Олеся Сергієнка, і його матері, яка просила благати вас, українців, допомогти їй ув'язненому синові, і Олександра Фельдмана, який сидить у в'язниці за це, що захищав мойого чоловіка", пояснювала Татьяна Плющ.

Інж. З. Онуфрик закрив цей повний емоцій і відкритої конфронтації поглядів вечір, закликаючи до відспівання „Ще не вмерла Україна". Ще довго після закриття поодинокі особи вели розмови з Л. і Т. Плющами в невимушеній, дружній формі.

Л.-М. ВЕЧІР В ГАРТФОРДІ

Гартфорд, Конн. — Заходами Управи Відділу Об'єднання Жінок ОЧСУ тут в неділю, 4-го квітня ц.р. о год. 5-й по полудні в залі Українського Народного Дому (961 Ветерсфільд евеню), відбудеться лідературно-мистецький вечір з участю письменниці Оксани Керч і поетеси Ольги Лубської. В мистецькій частині виступлять: хоровий гурток „Горлиці" при ОЖ ОЧСУ та молодь СУМА.

ВИСТАВКА У ВАШІНҐТОНІ

Метрополітальний Відділ Карпатського Союзу у Вашінґтоні, Д. К., з ініціятиви культурної референтки Мирослави Новаківської Волошин, улаштовує виставку українських писанок у Шервуд Гол бібліотеці, Александрія — Вірджінія, від 1-го до 15-го квітня ц. р. в годинах: 9-ої ранку до 9-ої вечером — понеділок, п'ятниця, а в суботу від 9-ої — 5-ої вечером. Опісля виставку перенесеться до Вашінґтону Д. К. і Балтімору.

„УПСлово" інформує...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Леонід і Татьяна Плющі з Владикою Мстиславом та проф. Іваном Паливодою, куратором музею, під час своїх відвідин Українського Православного Осередку в Бавнд Бруку. (Світлив Ігор Длябога).

вєтсько - московська історіографія сплюжила і печаттю цього сплюженення обтяжила розум та душу підсовєтської людини. Владика сказав, що до такого висновку дійшов після розмов з багатьма відвідувачами музею Церкви - Пам'ятника з підсовєтської України, а в тому з такими письменниками, як І. Драч, В. Коротич та Д. Павличко.

При нагоді оглядин музею, Владика Мстислав порушив справу українсько-жидівських відносин, над заогненням яких тепер, знову посилено, працює Москва не тільки в Україні, але й поза межами СССР. На запит присутніх журналістів, Владика пояснив, що в даному випадку має на увазі посилену тепер антисемітську акцію серед низів в Україні та шерег видань антиукраїнського змісту, що появилися в останніх часах у Франції й Канаді, правдоподібно у зв'язку з 50-тою річницею трагічної смерти С. Петлюри.

По полудні того ж дня Владика гостив Л. і Т. Плющів та численно приявних представників української інтелігенції й професорів Рутгерського університету та журналістів скромним обідом. Вітаючи Л. і Т. Плющів, Владика розкрив ідею, що довела до постання в Бавнд Бруку Осередку Української Православної Церкви, який став гордістю всього українського загалу поза Україною та кузнею українського соборного мислення. Із зворушенням відповіла на привіт Владик Татьяна Плющ, а її чоловік додав, що відвідини Осередку УПЦеркви дали йому приємну нагоду ствердити, що Українська Православна Церква в діяспорі є творчою установою, яка культивує й зберігає українські народні традиції.

По полудні, в резиденції Вп. Митрополита, відвідало Плющів чимало людей, в тому числі члени редакції щоденника „Свобода" та журналісти англійської преси з Нюарку і Ню Бронсвіку. Підвечір Т. і Л. Плющі від'їхали до Ню Йорку на зустріч з групою психіятрів Американської Академії Наук.

Варто згадати, що під час обіду чимало присутніх, до того різних політичних поглядів, обдарувало родину Плющів щедрими дарунками. У зв'язку з цим, Владика Мстислав звернувся до приявних з закликом про потребу збірки пожертв на Фонд Комісії СКВУ для опіки над колишніми українськими політв'язнями із СССР, яка має над собою громадську контролю та пильнує доцільність видання допомог. Як нам здається, Владика мав у даному випадку на увазі й те, що родина Плющів має вже відповідне матеріяльне забезпечення й дуже нерадо приймає індивідуальні подарунки.

С. Кобищанський
(„УПСлово", квітень 1976)

Микола Павлів переобраний...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

організуванні нових членів.

Касир Микола Павлів подав до відома, що в касі округи є 309.93 дол. Це гроші, які Округа отримала за попередні роки як бонус за виконання квот у приєднуванні нових членів.

Голова Коетрольної комісії Іван Пиндус проаналізував минулорічну працю Округи із деякими недотягненнями, але вірив, що на будуче поправиться. На кінець вніс пропозицію на уділення довір'я уступаючій управі Округи.

Запрошений до слова головний радний Володимир Запаранюк привітав зборн від Головного Уряду УНСоюзу, погратулював усім, скі причинилися до організовання нових членів в 1975 році, а зокрема Василеві Кобітові й Іванові Чопкові, які здобули золоті відзнаки в Клюбі Заслужених Союзівців. Як „будівничі УНСоюзу" були відзначені Іван Пиндус і Володимир Запаранюк. Останній і одинокий в Окрузі щомісячно приєднував нових членів..

За виконану 88-відсоткову квоту нових членів В. Запаранюк вручив голові Округи Миколі Павліву чек на суму 79.00 дол., як бонус. Дальше головний радний Володимир Запаранюк говорив про мету цьогорічних Окружних Зборів та про господарку УНСоюзу.

Обласний організатор Василь Оріховський говорив про практичні справи, як здобувати нових членів.

В дискусії забирали слово: о. крилошанин Богдан Смик, почесний голова округи Іван Пігуляк, Василь Кобіто, Іван Пиндус, Микола Павлів та інші.

Вичерпні відповіді давав головний радний Володимир Запаранюк.

Після вичерпання внесків і запитів та затвердження пляну праці на біжучий рік. місцева голова 121 Відділу Тереса Ґрещук і секретар Василь Кобіто запросили присутніх на перекуску, яку приготовив місцевий Відділ.

СЛУЖБИ БОЖІ І ПАНАХИДИ В 40-ИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ ОСИПА СТЕЦУРИ

Ню Йорк. — Хор ім. Митрополита Андрея Шептицького спом'яне свого довголітнього члена і соліста бл. п. мґра Осипа Стецуру співаною Службою Божою з Панахидою, які будуть відправлені в церкві св. Юра в четвер, 1-го квітня ц. р. о год. 7:20 рано. В часі Служби Божої і Панахиди співатиме згаданий хор. Крім того Служби Божі будуть відправлені: в Римі — собор св. Софії; Ионкерсі — церква св. Михаїла о год. 7-ій рано; Торонто — церква св. Димитрія; Відні — церква св. Варвари; Гемпстеді — церква св. Володимира і Віндсорі, Канада — церква св. Володимира.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ГОРБОВА СОФІЯ, членка УНСоюзу Відділ ч. 379 Т-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., померла 26-го лютого 1976 р. на 76-му році життя. Покійна народилася в м. Седонівка, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1961 році. Полишила в смутку дочку Євгенію, зятя Василя Павловича, внуків Левка, Лярису і Тараса, Правнуків Василя і Євгена, та дочку Стефанію в Україні. Похорон відбувся 1-го березня 1976 р на цвинтарі св. Николая в Лейден Товншип, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Юсевів, секр. Від.

ФЕТЬКІВ АНДРІЙ, член УНСоюзу Відділ ч. 8 Т-ва Подільська Січ в Йонкерс, Н. Й., помер 5-го березня 1976 р. на 62-му році життя. Покійний народився в Йонкерсі Н. Й. Став членом УНСоюзу в 1933 році. Полишив в смутку дружину Олену, двох синів Андрія і Роналда, брата Василя та сестру Ірену, замужню Олеска. Покійний був ветераном 2-ої світової війни. Похорон відбувся 8-го березня 1976 р. на цвинтарі св. Марії в Йонкерс, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Кульчицька, секр. Від.

КМИТЬ МИХАЙЛО, член УНСоюзу Відділ ч. 49 Бр-ва св. Арх. Михаїла в Торонті, помер 26 лютого 1976 р. на 80-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1959 році. Полишив в смутку сина, дві дочки 21-го внуків і 1-го правнука. Похорон відбувся 28 березня на цвинтарі Голі Кросс в Торонті.

Вічна Йому Пам'ять!

ГЛУХ ПАВЛО А., член УНС Відділ ч. 114 Т-ва св. Володимира в Чікаґо, помер 12-го лютого 1976 р. на 46-му році життя. Покійний народився в Чікаґо. Став членом УНСоюзу в 1948 році. Полишив в смутку маму Марію. Похорон відбувся 14 лютого 1976 на цвинтарі Рівер Ґров в Елмвуд

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКЛУШ КАТЕРИНА, членка УНС Відділ ч. 125 Т-ва Аннунсіейшон в Чікаґо, померла 27-го лютого 1976 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в Україні. Полишила в смутку синів Михаїла і Луїса, дочку Дороті. Похорон відбувся 1-го березня 1976 р. на цвинтарі св. Николая в Чікаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЧЕКАНСЬКИЙ СТЕПАН, член УНС Відділ ч. 406 Т-ва Конкорд в Олифант, Па., помер 4-го березня 1976 р. на 79-му році життя. Покійний народився в м. Вислок Великий. Полишив в смутку дружину Еву, синів Андрія і Михайла, дочок: Марію Керчак, Анну Брудеман, Нелсу Бонетську і Ірену Квятек. Похорон відбувся 8-го березня 1976 р. на цвинтарі св. Кирила і Методія в Піквіл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Микола Мартинюк, секр. Від.

АНДРУСИШИН ПАВЛО, член УНС Відділ ч. 305 Т-ва Запорожська Січ Могоні Сиrі Па., помер 4-го березня 1976 р. на 64-му році життя. Покійний став членом УНСоюзу в 1961 році Полишив в смутку дружину Анну, Брата, дочок і сина.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЖИЛАВИЙ СЕМЕН, член УСоюзу Відділ ч. 163 Т-ва Єдність в Філядельфії, помер 23 лютого 1976 р. на 66-му році життя. Покійний народився в Веполі, пов. Бучач, Україна. Став членом УНСоюзу в 1964 році. Полишив в смутку дружину, дочку з мужем і дітьми, та сина з невісткою, та близчу і дальшу родину в Рідному Краю. Похорон відбувся 27-го лютого 1976 р. на цвинтарі св. Марії в Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МЕЛЬНИК ВАСИЛЬ, член УНСоюзу Відділ ч. 266 Т-ва ім. Івана Франка, в Амстердам, Ню Йорк, помер 12-го лютого 1976 р. на 63-му році життя. Покійний народився в м. Мігова Добромиль, Україна. Став членом УНСоюзу в 1962 році. Полишив в смутку дружину Марію, сина Михайла Симону і дві внучки Христину і Лісу. Похорон відбувся 14 лютого 1976 р. з церкви на цвинтар св. отця Миколая в Амстердамі.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Труфин, секр. Від.

ФИЛИПІВ ЯРОСЛАВ, член УНС Відділ ч .174 Пластового Т-ва в Детройті, помер 30-го січня 1976 р. на 52-му році життя. Покійний народився у Львові, Україна Став членом УНСоюзу в 1962 році. Полишив в смутку дружину Стефанію, дітей Христину і Ореста, батька і маму. Похорон відбувся 2-го лютого 1976 р. на цвинтарі Оливної Гори в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Атанас Слюсарчук, секретар

ЛЕНИК ПЕТРО, член УНСоюзу Відділ ч. 171 Т-ва ім. Лесі Українки в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 2-го лютого 1976 р. на 83-му році життя. Покійний народився в м. Ковинка, Ліско, Україна. Став членом УНСоюзу в 1942 році. Полишив в смутку синів Петра, Михаїла і Григорія. Похорон відбувся 5-го лютого 1976 р. на цвинтарі Розе Гілл в Бутлер, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ФЕДИШИН ІВАН, член УНС Відділ ч. 94 Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, помер 5 лютого 1976 р. на 64-му році життя. Покійний народився в Братишів, Товмач, Україна. Полишив в смутку дружину Софію, дочку Марту з мужем Остапом Квітковським. Похорон відбувся 7-го лютого 1976 р. на цвинтарі Мт Олівет, в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секретар

ЩЕРБА ПЕТРО, член УНСоюзу Відділ ч. 173 Бр-ва св. Володимира в Вілмінґтон, Дел., помер 7-го лютого 1976 р. на 86-му році життя. Покійний народився в с. Накваша, пов. Броди, Україна. Полишив в смутку дві дочки, три сини, зятів і невісток та 17 внуків і всі вони є членами УНСоюзу. Рівнож залишив в смутку братанича, секретаря місцевого Відділу УНС. Похорон відбувся 11-го лютого 1976 р. на католицькому цвинтарі в Вілмінґтоні Дел.

Управа Відділу

РУСНАК ВАСИЛЬ, член УНС Відділ ч. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, помер 16-го січня 1976 р. на 56-му році життя. Покійний народився в Ню Йорку, Н. Й. Полишив в смутку дружину Анну, синів Василя і Павла та батька дружини, та два внуки, й близчу й дальшу родину в Ню Йорку. Похорон відбувся з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтарі Оливна Гора, Маспет, Ню Йорк.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Кучма, секретар

ТАРЗАН, Ч. 7455. Падуть постріли

Патруля зближається до мурів Опару...

Якщо справа не піде за пляном, то Крона може закінчити своє життя із стрілою в серці!...

Раптом прозвучала сальва пострілів...

... і на знак прибуття Крони — вартовий паде з вежі на подвір'я!!